

møller, som man endelig vedtager i Lovens, skal foregaa, uden at den ærede Minister overværer det. Nu har det ærede Medlem (Bustf) nok sagt, at han vil stille adskillige Ændringsforslag til 2den Behandling, og det er med det Samme sagt, at det høie Thing ikke vil have noget Udvalg nedsat i denne Sag — det er jo Meningen — men hvorvidt dette vil tilfredsstille de Vedkommende, veed jeg dog ikke. Spørgsmaalet er ikke alene for mig, om disse Debitorer kunne faae Amortisationsfristen udsat paa nogle Aar, men der kan ogsaa blive Spørgsmaal, om ikke en Del af de Udgifter, der paaligge dem til Administration o. s. v. kunne blive noget nedsatte. Jeg har hørt Udtalelser af Vedkommende, der gaa i Retning af, at de have meget betydelige Udgifter ved forskjellige Leiligheder, for Exempel ved Efterhynet af deres Eiendomme, ved Inddrivelse af Renter i Tilfælde af Restancer, ved Taxationer o. s. v. hvilke synes mig store i Forhold til de vedkommende Laans Størrelser, og ikke heller stemmende med de Hensyn, som man virkelig skulde tage, naar man fra Statens Side paatager sig den her lovbestemte Garanti. Da der er saa mange Funktionærer ved disse Institutioner her i Folkethinget, kunde man muligen faae nærmere Opklaring heraf og derved faae Leilighed til at foreslaa Bestemmelser, i Følge hvilke de Paagældende kunde blive anderledes vel hjulpsne, end de nu ere. Saa er der et Spørgsmaal til, som leilighedsvis er blevet berørt, et Spørgsmaal, der griber ind i Selbsthjælpsprincipet, og det er, om vi ikke skulde vedtage en Bestemmelse i denne Lov om, at disse almindelige Funktionærer tillige skulde være Interessenter i Foreningen. Det er almindelig Tilfældet i andre Kreditforeninger, der er ingen udenforstående Mænd stillede op som enten politisk eller pekuniært Forsyn for Interessenterne. I deres Statuter er det gjerne bestemt saaledes, at Valg af Taxationsmænd, Repræsentanter og alle andre Funktionærer foregaa indenfor selve Foreningen blandt Foreningens Medlemmer, men her er det dog vistnok temmelig almindeligt, at det ikke er Foreningernes Medlemmer, der have med deres egne Sager at gjøre. Jeg tror, det vil være en nyttig Foranstaltning, der godt kan stemme med Statens Hensigt med at støtte dem, om en saadan Bestemmelse blev sat ind her. Det er imidlertid ikke alene de to Ting jeg har nævnt, Beføstningen ved Ublaane, Bestyrelsesomkostninger i det Hele, eller Spørgsmaalet om dette Selskab skal styre sig selv, der er Tale om, men der er tillige flere forskjellige Spørgsmaal, der

staa i Forbindelse hermed, om hvorledes disse Selskabers Virksomhed til Dato har været, der kunde trænge til at komme under Overveielse i Forbindelse hermed. At vi, fordi Regjeringen først udsætter Rigsdagen et Par Maanedes og derefter afbryder Samlingen paa Grund af sin provisoriske Politik, nu skal tvinges til at jage et Lovforslag som dette igjennem uden forsvarlig Behandling, og samtidig ved enhver Leilighed paaberaabe os den saglige, grundige, ærlige og aabne Forhandling, kan dog egentlig ikke forliges med hinanden. Jeg vil nu antage, at vi alligevel maatte kunne faae denne Lov igjennem, selv om vi nu nedsatte et Udvalg, der arbejdede et Par Dage paa denne Sag. Jeg veed jo ikke, hvorvidt vi blive færdige Paastelørdag, hvem veed, maatte vi faae April med, det kan jo tænkes. Da vi ikke kunne vide dette, er det jo ikke værd at lade denne Sag løbe os ud af Haanden af Frygt for, at vi skulde blive sendte hjem. Jeg vil ikke gjerne lade denne Sag gaa hen uden at lade den faae et grundigere Gjennemsyn, end den hidtil har faaet.

Dam: Jeg skal tillade mig at udtale nogle ganske korte Bemærkninger om Lovforslaget i dets Almindelighed, forat gjøre Rede for min Stilling til det og til dets, om jeg saa maa sige, videregaaende Konsekvenser. Hvis vi ikke havde været saa langt henne i Rigsdagssamlingen, vilde jeg have ønsket, at denne Sag kunde være kommen til Udvalg, hvor flere Sider af Lovforslaget kunde være komne under Overveielse, men da det nu ikke kan være rigtigt at forstyrre denne Sag i dens gode Gang, idet det er klart, at den i og for sig har Betydning og er en Forbedring af den allerede i Forveien gode Lov, som vi have, af 28de Mai 1880 om Kreditforeninger for de mindre Landeieendomsbesiddere, skal jeg ikke videre urgere i denne Retning, men jeg skal dog tillade mig at gjøre opmærksom paa et Par Punkter i Lovforslaget, som det nu foreligger fra Landstinget. Det, at Fristen for Afdragene er forlænget fra 45 til 58 Aar, maa vistnok betragtes som et Gode, og for saa vidt tror jeg, at der her er sket en Forbedring i det andet Thing. Derimod er der kommet en Tilføielse ind, som der har været forskellige Meninger om i det andet Thing, og som der vistnok ogsaa er forskellige Meninger om her i Thinget, men som dog ikke har saa væsentlig Betydning, at det kan være afgjørende for, om man vil stemme for eller imod Lovens. Det er Bestemmelsen om, at den administrerende